

РЕШЕНИЕ

№ 2275

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Василена Дранчовска Въззивно гражданско дело № 20231100504235 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Въззивното производство е образувано по подадена в законоустановения срок въззивна жалба на ответника ЗАД „Д.Б.: Ж. и З.“ АД срещу решение № 627 от 13.01.2023 г., постановено по гр.д. № 30286/2022 г. по описа на СРС, 168 състав, с което са уважени предявените от ЗАД „Б.В.И.Г.“ ЕАД осъдителни искиове с правно основание чл. 411 КЗ и чл. 86 ЗЗД за сумата от 1292,81 лв., представляваща непогасена част от регресно вземане за платено застрахователно обезщетение с включени ликвидационни разноси по застраховка „Каско на МПС“ по щета № 470420212155167/23.12.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 07.06.2022 г. до окончателното изплащане на сумата, както и за сумата от 25,50 лв., лихва за забава върху главницата за периода 28.03.2022 г. – 06.06.2022 г.

Въззивникът поддържа, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост, като съдът неправилно е приел, че процесното ПТП е причинено изцяло поради неправомерното поведение на застрахования при него водач на МПС. Твърди, че с противоправното си поведение водачът на застрахования при ищеца автомобил е допринесъл за настъпването на ПТП, като същото представлявало случайно деяние предвид невъзможността за застрахования при ответника водач на автомобила да предвиди

техническата неизправност в ремаркетото, причинила застрахователното събитие. Счита, че част от обезщетените вреди по автомобила не са в причинна връзка с настъпилото ПТП. Ето защо, моли решението на СРС да бъде отменено, а предявените искиове да бъдат отхвърлени изцяло.

Въззиваемият ЗАД „Б.В.И.Г.“ ЕАД счита, че въззивната жалба е неоснователна, а първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на страните, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният съд споделя мотивите на първоинстанционния съд и на основание чл. 272 ГПК препраща към тях. Във връзка с доводите във въззивната жалба следва да се добави следното:

За възникване на регресното вземане в полза на застрахователя по имуществена застраховка е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди. Съобразно разпоредбата на чл. 154 ГПК ищецът следва да установи горепосочените обстоятелства, а в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане.

В случая всички елементи от фактическия състав на спорното право се установяват несъмнено по делото от събраните писмени и гласни доказателства, като с въззивната жалба ответникът оспорва единствено наличието на виновно и противоправно поведение на застрахования при него водач на МПС, в причинна връзка с което да е настъпило процесното застрахователно събитие, респ. излага доводи за наличие на съпричиняване от страна на пострадалото лице, чийто автомобил е застрахован при ищеца, както и за липса на причинна връзка между процесното ПТП и част от обезщетените имуществени вреди.

При съвкупна преценка на събрания доказателствен материал първоинстанционният съд правилно е достигнал до извод, че процесното ПТП е настъпило по междуградски път II-23 на 21.10.2021 г. около 16:55 ч., като лек автомобил „Тойота Корола Версо“ с рег. № РР **** ВН с прикачено ремарке с рег. № РР 1921 ВХ се е движил с посока от с. Брестовене към гр. Кубрат, при което лявото колело на ремаркетото се е откъснало и е продължило своето движение в лентата за насрещно движение, вследствие на което колелото се е ударило в насрещно движещия се товарен автомобил „Дачия Докер“ с рег. № СВ **** СВ. От

безпротиворечивите гласни доказателства, събрани чрез разпит на свидетеля Н.Д.В., водач на лек автомобил „Тойота Корола Версо“, е видно, че по време на движение лявата гума на прикаченото към управлението от него автомобил ремарке се е откачила и е тръгнала на ляво към банкета, пресичайки пътя на насрещно движещия се лек автомобил „Дачия“, който е ударила в предната броня.

Изложеният механизъм на ПТП се доказва несъмнено от събраните по делото писмени доказателства, неоспореното заключение на САТЕ и свидетелските показания, като е видно, че ПТП е настъпило изцяло в причинна връзка с противоправното поведение на застрахования при ответника водач на МПС, който е управлявал технически неисправно пътно превозно средство в нарушение на разпоредбите на чл. 139, ал. 1, т. 1 и чл. 179, ал. 6 ЗДвП, като настъпилата в хода на движение повреда в ремаркетото е причинила удар с друго МПС и щети по него. Във въззивната жалба са изложени доводи за наличие на съпричиняване от страна на водача на застрахования при ищеца автомобил „Дачия Докер“ с рег. № СВ **** СВ, но същите не се доказват по делото – липсват каквито и да било данни за противоправно поведение на другия участник в ПТП, като от събраните гласни доказателства е видно, че същият е натиснал спирачки и е направил опит да спре, за да избегне удар с откачената гума на ремаркетото, но не е успял да предотврати произшествието. Според неоспореното заключение на САТЕ, липсват данни за скоростта на двата автомобила, за да се направи извод дали ударът е бил предотвратим от страна на водача на л.а. „Дачия Докер“, като вещото лице изяснява, че същият не е извършил технически неправилни действия, с които да е допринесъл за настъпване на удара, поради което наведеното от ответника възражение за съпричиняване е неоснователно.

Настоящият въззивен състав не споделя и доводите във въззивната жалба за наличие на случайно деяние, което да изключва вината на застрахования при ответника водач на МПС. Съгласно чл. 15 НК не е виновно извършено деянието, когато деецът не е бил длъжен или не е могъл да предвиди настъпването на общественноопасните последици, т.е. същият следва да е бил поставен в невъзможност да изпълни задълженията си и да предотврати настъпването на вредните последици. В тежест на ответника, който навежда подобно възражение, е да докаже предпоставките, обосноваващи извод за наличие на случайно деяние като изключващо вината обстоятелство, доколкото в случаите на деликтно поведение вината се предполага. В случая единствените доказателства в тази насока са показанията на свидетеля Н.В., който твърди, че гумата е паднала поради счупен лагер и скъсан шпрент на гайката, причинени от дупките на пътя, но тези показания не отразяват непосредствени впечатления на водача (извън констатираната неисправност), а негов извод за причината, довела до откачането на гумата, по отношение на който свидетелски показания е недопустимо да бъдат събирани и не следва да бъдат кредитирани. По делото не е поискана и допусната експертиза, по която вещо лице със съответните специални знания да обоснове причината за настъпилата техническа неисправност и дали е възможно същата да се дължи на неравности по пътя, като същевременно не са представени и доказателства, че при потегляне ремаркетото действително е било технически изправно – показания в тази насока не са събрани от

разпитания свидетел, нито е представен валиден документ за преминат периодичен преглед за проверка на техническата изправност на превозното средство по смисъла на чл. 100, ал. 1, т. 6 ЗДвП.

С оглед на изложеното, при съвкупна преценка на събрания доказателствен материал и при спазване правилата за разпределяне на доказателствената тежест между страните настоящият въззивен състав намира за установено противоправното и виновно поведение на застрахования при ответника водач на МПС, в причинна връзка с което е настъпило процесното ПТП, както и липса на съпричиняване от пострадалото лице, поради което отговорност за обезщетяване на причинените вреди носи изцяло ответното дружество, което следва да възстанови на ищеца платеното на пострадалия застрахователно обезщетение. Според заключението на САТЕ, всички описани от застрахователя щети по товарен автомобил „Дачия Докер“ се намират в пряка и причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП, включително оспорените във въззивната жалба преден десен носач, шенкел, кора под двигател, греда преден мост и преден десен амортизатор. В открито съдебно заседание вещото лице изяснява, че дори да няма счупени части по окачването се налага подмяна на тези детайли, когато се констатира отклонение във възходимостта на колелата, като в случая сумарната скорост при удара на двете насрещно движещи се тела – гумата и МПС „Дачия Докер“, е била над 80 км./ч., което несъмнено е довело до увреждане в окачването.

Ето защо, по делото се доказва, че всички обезщетени от ищеца щети по застрахования при него автомобил са в причинна връзка с настъпилото по вина на застрахования при ответника водач на МПС ПТП, поради което ответното дружество следва да възстанови платеното обезщетение в пълен размер. Във въззивната жалба не са изложени конкретни доводи във връзка с размера на присъденото обезщетение и лихвата за забава върху него, поради което въззивният съд не следва да излага мотиви по същество по тези въпроси, а следва да се приеме, че предявените иски са основателни изцяло.

Предвид идентичните правни изводи, до които достига въззивната инстанция, първоинстанционното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия направените разноски за настоящата инстанция в размер на 516 лв., платено адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 627 от 13.01.2023 г., постановено по гр.д. № 30286/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 168 състав.

ОСЪЖДА ЗАД „Д.Б.: Ж. И З.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Дианабад“, бул. ****, да заплати на ЗАД „Б.В.И.Г.“ ЕАД, ЕИК ****, със

седалище и адрес на управление: гр. София, пл. ****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **516 лв.**, разноси пред въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____